

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По2 2/2010
Дана 24.06.2010. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ- Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: Синише Важића, председника већа, Соње Манојловић, мр Сретка Јанковића, Омера Хациомеровића и др Миодрага Мајића, чланова већа, уз учешће вишег судијског сарадника Стојана Петровића, записничара, у кривичном предмету **оптуженог АА**, због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалби браниоца оптуженог АА, адв. АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине, К.В.бр.9/2008 од 23.06.2009. године, у јавној седници већа одржаној дана 24.06.2010. године, у смислу члана 375 Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адв. АБ, а у одсуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, донео је следећу

ПРЕСУДУ

УВАЖАВАЊЕМ жалбе браниоца оптуженог АА, адв. АБ, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине, број К.В.9/2008 од 23.06.2009. године, у погледу одлуке о казни, тако што **Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, оптуженог АА**, због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, **О С У Ђ У Ј Е** на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 05.10.2006. године, када је лишен слободе, па до упућивања оптуженог у установу за издржавање казне, **док се жалба браниоца оптуженог АА, адв. АБ, у осталом делу ОДБИЈА као неоснована, а пресуда Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине К.В. 9/2008. од 23.06.2009. године, у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине, К.В.бр.9/2008 од 23.06.2009. године, оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година. Истом пресудом у смислу одредбе члана 50 КЗ СРЈ, одређено је да се у изречену казну оптуженом урачунава време проведено у притвору почев од 05.10.2006. године, па надаље. На основу одредбе члана 196 став 1, у вези члана 193 став 2 ЗКП-а, оптужени је обавезан да суду исплати на име судског паушала износ од 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 19.900,00 динара, све то у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. На основу одредбе члана 206 став 3 Законика о кривичном поступку, оштећени су упућени на парницу ради остваривања свог имовинско-правног захтева.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавио бранилац оптуженог АА, адв. АБ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због битне повреде одредаба кривичног поступка и због одлуке о казни, са предлогом да другостепени суд закаже и одржи јавну седницу на коју ће позвати браниоца и окривљеног, укине пресуду Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине, К.В.бр.9/2008 од 23.06.2009. године и предмет врати првостепеном суду уз доношење решења о укидању притвора, али потпуно другом већу ради поновног одлучивања, или пак да исту преиначи у смислу навода ове жалбе и окривљеног ослободи одговорности за дело које му је оптужницом стављено на терет. Бранилац оптуженог је поднео и поднесак који је насловио као допуна жалбе уз који је предао оверену писмену изјаву ДД39 наводећи да се из исте могу видети нове чињенице од изузетног значаја за решавање ове кривично правне ствари.

Тужилац за ратне злочине, је у свом акту КТРЗ-4/03 од 29.09.2009. године, предложио да се жалба браниоца оптуженог АА изјављена против пресуде окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине, сходно члану 388 Законика о кривичном поступку, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је одржао јавну седницу већа у складу са одредбом члана 375 став 1 ЗКП-а, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца адв. АБ, а у одсуству заменика Тужиоца за ратне злочине, Душана Кнежевића, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбом и допуном жалбе, па је по оцени навода и предлога у изјављеној жалби, допуни жалбе као и предлогу Тужиоца за ратне злочине из цитираног поднеска, нашао:

Жалба браниоца оптуженог АА у делу одлуке о казни је основана, док је у осталом делу неоснована.

Испитујући првостепену пресуду по службеној дужности, у смислу члана 380 Законика о кривичном поступку, Апелациони суд, Веће за ратне злочине, налази да првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, из члана 368 став 1 тачка 1, 5, 6 и 8 до 11 Законика о кривичном поступку и да на штету окривљеног није повређен кривични закон, а у односу на које повреде, поводом изјављене жалбе другостепени суд првостепену

пресуду испитује по службеној дужности.

Апелациони суд, Веће за ратне злочине, жалбене наводе браниоца оптуженог да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 Законика о кривичном поступку, односно да је изрека пресуде неразумљива и противречна сама себи и разлозима пресуде, као и да у одлучним чињеницама постоји знатна противречност, оцењује као неосноване, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у овој кривично правној ствари, односно изрека првостепене пресуде је јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, а образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како је оптужени АА извршио кривично дело за које је оглашен кривим и које радње је предузео приликом извршења истог. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице везано за извршење кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбрану окривљеног, а што је у складу са садржином доказа на којима се заснива одлука првостепеног суда, о чему ће више речи бити код образложења жалбе због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд правилно и свестрано ценећи све изведене доказе и одбрану окривљеног поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривично правној ствари и образложење првостепене пресуде, које прихвата и овај суд, упућује на исте. У изјављеној жалби се не указује на постојање неке чињенице, околности или доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда, а који би довели у сумњу чињенично стање, већ бранилац износи сопствену оцену изведених доказа и одбране окривљеног, а што је све првостепени суд имао у виду, и по налажењу овог суда правилно оценио и за своје закључке дао јасне, логичне и у свему прихватљиве разлоге.

Наиме, да је оптужени АА учествовао у извршењу радњи описаних у изреци првостепене пресуде произилази из доказа изведених на главном претресу, ближе назначених под тачком 4 на страни 11,12 и 13 образложења првостепене пресуде, а који докази су међусобно сагласни и потврђују се, због чега су жалбени наводи браниоца окривљеног, којима оспорава првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања оцењени као неосновани.

Првостепени суд је несумњиво утврдио да у пролеће 1991. године започиње, а потом се током лета и касније, на подручју Републике Хрватске, тада једне од република у саставу бивше СФРЈ, интензивира оружани сукоб између, са једне стране тадашње ЈНА, у чијем саставу су биле и јединице територијалне одбране појединих места и насеља и добровољачких јединица и са друге стране оружаних формација Републике Хрватске (у које су спадали милиција, збор народне гарде и добровољачке јединице на тој страни), у које време се од војно способних мушкараца у приградском насељу аа и у селу бб формира јединица територијалне одбране, која је у почетку бројала око 40 млађих мушкараца, који су учествовали у борбама за деблокаду касарне ЈНА у

вв, којом јединицом у то време, а свакако до пре 18.11.1991. године командује ББ у чину резервног капетана, а у чијем саставу се налазио и оптужени АА, који је најпре учествовао у борбама које су водиле јединице територијалне одбране формиране у селу бб, а по деблокади касарне у вв исти се са неколико сабораца и то ВВ, ГГ и другима пребацио из села бб у вв и придружио територијалној одбрани вв, односно јединици у којој је оптужени ДД имао својство команданта, као и да је половином октобра месеца у вв дошла и добровољачка јединица "лл" којом командује оптужени ЂЂ звани "ђђ", што је све утврђено из исказа како оптуженог АА, тако и сведока сарадника СВ и СВ1 и других саслушаних сведока и то СВ2, СВ3, СВ, и СВ4. Затим, утврђено је да су у вв борбе престале дана 18.11.1991. године, када се такозвани "мм" предао и када су његови припадници смештени у привремени затвор - хангар на оо, а дана 19.11.1991. године пребачени у затвор у мс, након чега је један део припадника хрватских снага у жељи да избегне предају и одлазак у заробљеништво покушао пробој према дубини Хрватске територије у чему неки од њих нису успели, те су након тога одбацили оружје и униформе, пресвукли се у цивилна одела и отишли у вв болницу у нади да ће се са осталима који су се налазили у болници евакуисати и на тај начин избећи заробљавање, где су од стране особља болнице по одобрењу управника ЕЕ фиктивно лекарски збринути, што је утврђено из исказа саслушаних сведока и то сведока оштећених Х1, Х2, Х3, Х4, Х5 и Х6, који су у својим сведочењима навели да су одбацили оружје и униформе и склонили се у болницу, као и сведока сарадника и увидом у оперативни дневник гг моторизоване бригаде из гг1. Такође, првостепени суд је утврдио да је дана 20.11.1991. године извршена евакуација из вв болнице на основу исказа напред наведених сведока, да су ратни заробљеници који су то јутро изведени из болнице, око подне одведени у касарну, тачније да су из болнице аутобусима пребачени у касарну, а током поподневних часова истог дана одведени на пољопривредно добро оо, а у току ноћи извршено је њихово стрељање на гг2, као и да је пре одвођења заробљеника из болнице извршена тријажа или селекција. Напред наведено чињенично стање око датума предметних дешавања утврђено је и из исказа сведока СВ2 и СВ. Потом, првостепени суд је утврдио да су дана 20. новембра 1991. године око 11,00 часова, аутобуси са заробљеницима доведени у касарну у којој је дошао и већи број припадника територијалне одбране и добровољаца као и других мештана Вуковара српске националности, где су се, аутобуси задржали неколико сати, након чега су у пратњи припадника војне полиције одвезени до пољопривредног добра Овчара, као и да је за време док су се аутобуси налазили у касарни у просторијама "гг3" одржана седница Владе "САО Славоније, Барање и Западног Срема" којом седницом је председавао ЂЂ, што је утврђено из исказа сведока оштећених Х1, Х2, Х6, Х3, Х5 и Х4, као и из интервјуа који је ЂЂ истог дана у касним поподневним сатима дао новинару ЖЖ, из кога је утврђено да је на дневном реду те седнице било речи о предаји заробљеника органима власти САО Славонија, Барања и Западни Срем, тј. Територијалној одбрани вв, што су потврдили и сведоци сарадници СВ и СВ1. Надаље, првостепени суд је утврдио да након што су аутобуси са заробљеницима доведени на пољопривредно добро оо, оптужени ДД, ДД1, ДД2, ДД3 звани "дд3", ДД4 звани "дд4", ДД5 звани "дд5", сведок сарадник СВ1, оптужени АА звани "аа" и осуђени ДД6 звани "дд6" као припадници ТО вв, заједно са оптуженим ЂЂ званим "ђђ", ДД7 (тада ДД8 званим "дд8"), ДД9 званим "дд9", ДД10 званим "дд10" и "дд10а", ДД11 званим "дд11" и "дд11а" као припадницима добровољачке јединице "лл" и добровољцем оптуженим ДД12

званим "дд12" и оптуженом ДД13, а сви заједно са сведоком сарадником СВ званим "св" војником на редовном одслужењу војног рока у 3 чети, првог батаљона Гардијске моторизоване бригаде од поподневних часова дана 20.11. па до раних јутарњих часова дана 21.11.1991. године, кршењу правила Међународног права за време оружаног сукоба који је у том региону постојао, а који није имао карактер међународног сукоба, противно трећој Женевској конвенцији и допунским протоколима извршили стрељање 200 ратних заробљеника, што је утврђено из казивања сведока сарадника СВ и СВ1, два извештаја ДД14, извештаја ДД15, записника о саслушању вештака ДД16 и фотографија сачињених приликом ексхумације лешева, а које чињенице нису биле спорне, изузев места улоге активности и радњи оптуженог АА.

Улогу оптуженог АА, у конкретном догађају првостепени суд је утврдио на основу исказа сведока сарадника СВ и СВ1. Из исказа сведока сарадника СВ произилази да је дана 20.11.1991.године, по наређењу капетана ДД17, заједно са војником ДД18 припадником територијалне одбране, послат на оо да провери информацију о томе да наводно припадници ТО вв хоће да преузму заробљенике из болнице, а када су око 12,30 часова дошли на оо видео је групу територијалаца и добровољаца, као и десет до двадесет припадника војне полиције, који су стајали око хангара, да је након двадесетак минута, на о дошло четири војна аутобуса у којима су били заробљеници и да се у сваком од аутобуса налазило по два војна полицајца, која су их обезбеђивали. Сведок је деље навео да је након пристизања аутобуса формиран шпалир од аутобуса до улазних врата хангара који су чинили припадници ТО, кроз који су пролазили ратни заробљеници, који су за време проласка кроз шпалир ударани од стране људи који су се у истом налазили. Надаље, сведок наводи да је око 16,30 часова видео да је испред хангара доведен трактор црвене боје са приколицом и да је оптужени ДД1 наредио да у трактор уђе прва група заробљених, њих око 25 до 30, а да је потом исти кренуо у правцу гг2 у пратњи неколико возила од којих се возило марке "Застава" или "Југо" црвене боје, у коме су се налазили СВ1, ДД10 и покојни пп, кретало испред трактора, а возило марке "Пасат" у ком су се налазили ЋЋ, који је возио, ДД19, ДД20 и ДД21, кретало иза трактора, као и возило марке "Вектра" којим је управљао ДД1, а у ком су поред њега били овде оптужени АА звани "аа" и ДД22. Потом, у свом исказу овај сведок наводи да је у трећој тури коју је он видео да је отишла у правцу гг2 отишао поново АА и да се исти сат времена након тога вратио на пољопривредно добро оо, описујући АА као човека који је имао браду, коврцаву косу и чојену униформу са личком капом. Сведок сарадник СВ1 је у свом исказу навео да је дана 20.11.1991.године, око 09,00 - 10,00 часова, отишао на гг3, где је видео 5 - 6 аутобуса у којима су били цивили, које су обезбеђивали ДД23, ДД24 и извесни ДД25, да се на гг3 задржао око пола сата, а када је кренуо кући на капији је срео ДД6 званог "дд6" који му је рекао да ће заробљеници из болнице бити превезени у касарну, након чега се он упутио према касарни. Када је стигао у касарну видео је мајора ДД26 како разговара са ЕЕ, а поред њега у кругу касарне су били и ДД, ДД1, ЋЋ, ДД5, ДД21, ДД10, ДД4, ДД3, ДД6 и ДД27. Након што се вратио кући, док је стајао у дворишту видео је да аутобус из касарне иде према бб, након чега је он спонтано, у друштву са ВВ и војником ЈНА ДД28, аутомобилом марке Застава "128", упутио за аутобусима, да их је на уласку на само пољопривредно добро оо, зауставила војна полиција, где су они паркирали возило и пешице отишли до хангара. Даље, је навео да када су стигли до хангара, видео је да је испред истог

формирован шпалир у ком су били ДД5, ДД4, ДД20, ДД21, ДД6, ДД3 звани "д3" и СВ. У свом исказу сведок сарадник даље наводи да је ДД1, након што је дошао трактор код хангара наредио да у исти уђу заробљеници и да је и он у пратњи једне од тура (трећој или четвртој) отишао на гг2. Када је стигао на гг2, поред рупе која је била ископана и око које се налазила свежа земља, са три стране, затекао је СВ, ДД7, ДД10, ДД29, ДД30, покојног пп, АА и ВВ. Даље, сведок сарадник је у свом исказу наводи да су након тога заробљеници извођени из приколице у мањим групама, да су постројавани испред рупе, а да се наспрам њих налазио стрељачки строј и да је и он сам стајао у стрељачком строју, у једној тури. У тој тури су поред њега са десне стране стајали ДД31, поред ДД31 ДД7, затим ДД32, ДД33, покојни пп, АА и ВВ, који су стрељали заробљенике, а да је након извршеног стрељања ДД21 прилазио и евентуално преживелима пуцао у главу из непосредне близине. Такође, овај сведок је у свом исказу навео да је након тога дошао багер Улт који је загнуо земљу преко стрељаних заробљеника, са којим се он вратио до хангара и да је по повратку у хангар видео да је у хангару остало још око 10 заробљеника. У тренутку његовог повратка у хангар ту су се налазили ДД, ДД1, АА, ДД34 и ДД32, а да је наредних дана од ДД и ДД1 чуо да су преостали заробљеници стрељани ту испред хангара.

Следом изнетог, жалбене наводе браниоца оптуженог којима се оспоравају искази сведока сарадника СВ и СВ1, из којих је чињенично стање утврђено у вези тога да ли је оптужени АА и на који начин учествовао у радњама извршења овог кривичног дела, као и жалбени наводи у којима се анализирају искази ових сведока и којима се исти доводе у питање, веће овог суда, оцењује као неосноване, будући да је првостепени суд у образложењу побијане пресуде под тачком 6.4. на 47,48 и 49 страни, ценећи исказе сведока сарадника, како у њиховој међусобној повезаности тако и у односу на друге доказе посебно материјалне, указао на чињеницу да се искази ова два сведока разликују у казивањима на неке околности и то на пример за оштећену ДД35, где и један и други сведок идентично кажу да ју је убио ДД36, али наводе различито место као место догађаја, затим у погледу времена и начина одласка СВ1 на гг2 а самим тим и лица која описују као учеснике у стрељању ратних заробљеника, али да је и поред тих разлика у њиховим исказима исте прихватио у односу на оптуженог АА јер су и један и други сведок доследно описали активности оптуженог АА, будући да истог познају од раније и да се не може говорити о заблуди о личности, а да са оптуженим не да нису у завади него су у добрим односима и да нема елемената који би указивали на какве пориве освете или слично као евентуално објашњење због чега би га лажно теретили. Као разлоге зашто у једном делу прихвата исказе сведока сарадника а у другом исте не прихвата, првостепени суд је објаснио у тачки 6.1.2. на страни 34 образложења пресуде, у делу који је насловио као "општи приступ оцени исказа сведока", где је указао на специфичност кривичног поступка који за предмет има кривично дело ратни злочин, а која специфичност се огледа у кривичном делу које је учињено пре 18 година, у коме је учествовало на страни извршилаца више лица, у коме је страдало најмање 200 оштећених и који догађај се одвијао током целог дана на више локација, а да су се сведоци изјашњавали о чињеницама везаним за различите етапе предметног догађаја који је као што то произилази из прихваћених доказа трајао дужи временски период, те да је с тога разумљиво да једни очевици виде једне учеснике на једној страни, друге на

другој, трећој или четвртој локацији изузев тврдњи о учешћу у радњама извршења које су свакако упечатљиве.

Што се тиче жалбених навода браниоца оптуженог у којима се анализирају искази сведока ВВ и ДД36 и у којима бранилац износи своје констатације да исказе ова два сведока првостепени суд цитира на више места и њима потврђује оно што у вези других догађаја критичног дана изјављују сведоци сарадници, док са друге стране на доста чудан начин избегава да у образложењу пресуде наведе оно што ови сведоци изјављују у погледу оптуженог АА, пре свега оно што о њему изјављује сведок ДД37, веће овог суда такође оцењује као неосноване, будући да је првостепени суд у образложењу пресуде дао јасне и аргументоване разлоге зашто у појединим деловима прихвата исказе ових сведока наводећи при том са којим другим доказима су исти сагласни, док у другим деловима исте не прихвата дајући при том разлоге за свој закључак, које у свему прихвата и овај суд, јер је право суда да оцењује доказе и даје разлоге зашто је неке прихватио а друге није, па и у погледу оцене исказа саслушаних сведока.

Потом, наводе жалбе браниоца оптуженог да је сведок СВ2 у истрази саслушан без присуства одбране, којој позив за саслушање није достављен, о чему је одбрана окривљеног АА приговорила на главном претресу, те да се његов исказ из истраге није смео користити у смислу предочавања на главном претресу, веће овог суда оцењује као неосноване, из разлога што је одредбом члана 251 Законика о кривичном поступку прописано да саслушању сведока **могу** да присуствују тужилац, окривљени и бранилац, а оштећени само када је вероватно да сведок неће доћи на главни претрес, што даље значи и да је необавештавање странака о времену и месту предузимања процесних радњи у истрази, у случајевима када ова обавеза постоји, могло најпре бити предмет притужбе "због неправилности у току истраге", и да је поводом тога на захтев оштећене странке радња могла бити поновљена, каква притужба, односно захтев од стране браниоца окривљеног нису подношени током истражног поступка, те да је пропуштање да бранилац окривљеног буде обавештен о дану и часу саслушања наведеног сведока могао да буде повод, тј. навод у приговору против оптужнице, те Апелациони суд налази да необавештавање браниоца о дану и часу саслушања сведока јесте неправилна примена одредби ЗКП-а, али која није од утицаја на правилно и законито пресуђење и не представља апсолутну повреду кривичног поступка која би повукла укидање пресуде. Такође, неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог да приликом саслушања у истрази овај сведок није на прописан начин положио заклетву, те да се с тим у вези не сме користити његов исказ на главном претресу, будући да одредба члана 106 став 2 Законика о кривичном поступку, прописује да сведок полаже заклетву пре главног претреса само ако постоји бојазан да због болести или других разлога неће моћи да дође на главни претрес, те како у конкретном случају у време саслушања сведока такве околности нису постојале правилно првостепени, по оцени већа овог суда, сходно одредби члана 106 став 1 Законика о кривичном поступку, није захтевао од сведока да положи заклетву.

Такође, и жалбени наводи браниоца оптуженог да је првостепени суд без образложења одбио предлог одбране да се у својству сведока саслуша ГГ и сведок ДД38, бивша супруга окривљеног АА оцењују се неоснованим, будући

да је првостепени суд под тачком 7 на 50 страни образложења побијане пресуде, дао јасне разлоге због којих је одбио да се у својству сведока саслуша ГГ, наводећи притом да из предмета Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине, К.В.бр.4/06 произилази да је предложени сведок оптужени у истом предмету, па се његов исказ не може користити као доказ у поступку против оптуженог АА, а које разлоге прихвата и овај суд, као и разлоге које је првостепени суд дао у истој тачки, а који се односи на сведока ДД38, где је отклоњено њено саслушање, будући да и из дописа полицијског тужиоца Норвешке криминалистичке полиције од 16.06.2009. године, произилази да овај сведок не жели и не може да сведочи због тешког здравственог стања, као и да је неизвесно када би била у стању да да свој исказ уколико би то желела, имајући притом у виду чињеницу да суд није био у могућности да према сведоку примени законом одређене мере предвиђене као могућност за сведоке доступне правосудним органима Републике Србије, јер је овај сведок страни држављанин.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе браниоца оптуженог, којима се оспорава чињенично стање које је првостепени суд утврдио, па је нашао да утврђено чињенично стање ни овим наводима жалбе није доведено у сумњу, те је жалбу браниоца због непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања, одбио као неосновану.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон, налазећи да се у радњама оптуженог АА стичу сва битна обележја кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ, за које га је и огласио кривим. Наиме, поменути оптужени је, за време оружаног сукоба у вв у тадашњој Републици Хрватској, која се налазила у саставу бивше СФРЈ, као припадник ТО вв, која је била у саставу тадашње ЈНА, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који је у том реону постојао а који није имао карактер међународног сукоба, противно члану 3 став 1 тачка а), члану 4А став 1,2 и 4 Треће Женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима из 1949. године и члану 4 став 1 и став 2 тачка а) Допунског протокола II уз Женевске конвенције из 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 8.07.1977. године, заједно са припадницима исте јединице окривљеним ДД, окривљеним ДД1, окривљеним ДД5, окривљеним ДД2, окривљеним ДД3, припадницима добровољачке јединице "лл", окривљеним ДД21, окривљеним ДД7 - тада ДД8, окривљеним ДД10, окривљеном ДД13 и добровољцем окривљеним ДД12, против којих је поступак раздвојен, према ратним заробљеницима из вв болнице у које су спадали припадници Хрватских оружаних снага милиција, добровољачких јединица и лица која прате те оружане снаге, и ако непосредно не улазе у њихов састав, који су претходно положили оружје припадницима ЈНА, а затим предати ТО вв, вршио убиства, тако што је на потезу гГ2 на око 1км од оо, где су ратни заробљеници у више наврата трактором довезени, у формираном стрељачком воду из ватреног оружја пуцао у њих и тако их стрељањем лишио живота, те је на овај начин лишено живота најмање 200 лица, те је на тај начин остварио сва субјективна и објективна обележја наведеног кривичног дела.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, веће овог суда налази да је жалба браниоца оптуженог у овом делу основана. Наиме, по

налажењу већа овог суда правилно је првостепени суд, одлучујући о врсти и висини казне у смислу члана 41 КЗ СРЈ, утврдио олакшавајуће околности на страни окривљеног и то његове компликоване породичне прилике односно да је разведен и да је отац двоје малолетне деце која живе са мајком, његове имовинске прилике и то да нема непокретне имовине и да је у радном односу остваривао, за прилике у Краљевини Норвешкој, скромна месечна примања, као и статусне прилике наводећи да је реч о особи која је избегла из Хрватске у Краљевину Норвешку и да свој држављански статус у тој земљи није решио, али истима није дао адекватан значај, док је неправилно од отежавајућих околности ценио ранију осуђиваност оптуженог, будући да пресуда Жупанијског суда у Вуковару бр. К.86/98 од 19. свибња 2000. године, није могла да се користи пред нашим судом као доказ за утврђивање раније осуђиваности оптуженог, јер није призната у складу са одредбама чланова 86-96 Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља. Имајући у виду напред наведено, а ценећи све околности које су од значаја за врсту и висину казне, тежину извршеног кривичног дела и његове последице, веће овог суда је оптуженог АА осудило на казну затвора у трајању од 15 година, налазећи да ће се истом остварити сврха кажњавања, и да ће изречена казна у напред наведеном трајању довољно утицати како на оптуженог тако и на друге да убудуће не врше кривична дела и одредило да се у изречену казну оптуженом има урачунати сво време проведено у притвору почев од 05.10.2006. године, када је лишен слободе, па до упућивања оптуженог у установу за издржавање казне.

Следом изнетог, Апелациони суд у Београду-Веће за ратне злочине, је одлучило као у изреци пресуде у смислу члана 388 у вези члана 391 Законика о кривичном поступку.

Записничар,
Стојан Петровић,с.р.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА,
Синиша Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић